

PARROQUIES@RENYNS

Sant Martí d'Arenys de Munt i Santa Maria d'Arenys de Mar (Bisbat de Girona)

10 ABRIL 2020 - TRÍDUUM PASQUAL: DIVENDRES SANT / A - NÚM. 21

LECTURES DEL DIA

· Lectura primera
Is 52, 13-53

Per les nostres faltes
ha mort malferit

· Salm responsorial
Sl 30

R. Pare, confio el meu alè
a les vostres mans

· Lectura segona
He 4, 14-16; 5, 7-9

Aprenqué què és obeir,
i es convertí en font
de salvació eterna per a tots
els qui se li sotmeten

· Evangeli

Jn 18, 1-19, 42

Passió de nostre
Senyor Jesucrist

SANTORAL

Sant Dimes
Sant Ezequiel
Sant Terenci i Pompeu

INTENCIONS DE MISSA

- Difunts:

Montserrat Franquesa
(aniversari)

- Agraïment:

A tots els sanitaris que estan
arriscant la seva vida per
salvar la dels altres

UNES PARAULES

Benvolguts i benvolgudes, ens trobem en aquest Divendres Sant tan atípic per a tots nosaltres, acostumats als viacrucis i processons. Divendres on molts catòlics d'arreu del món s'asseuran, sols o en família, al davant d'una pantalla per seguir la celebració. I de sobte, mentre m'ho imaginava, he recordat l'últim via crucis de sant Joan Pau II, aquell Divendres Sant de 2005 quan tots vam poder veure les imatges d'un home esgotat, assegut davant del televisor; i seguint el Via Crucis del Coliseu. Un Papa malalt que mirava un món que canviava i que seguia el seu camí. I ara, quinze anys més tard, resulta que ens trobem a la inversa. Ara és un món malalt que mirarà a la televisió un papa, tot sol, celebrant el Via Crucis per a tots. Quines paradoxes, les del nostre món. Sant Joan Pau II deia aquell Divendres Sant: «Em sento espiritualment amb vosaltres, en el Coliseu, per celebrar el nostre Via Crucis». Perquè no ho fem també tots nosaltres? ¿Per què no ens sentim, avui, més que mai, en comunió espiritual amb el Sant Pare i amb ell en comunió amb tota l'Església? ¿Per què no sentim la soledat que van sentir Maria i Joan, el deixeble estimat, als peus d'aquella creu on hi havia, penjat davant del món, un Déu que es va fer home, un Déu que era tot ell Amor? ¿Per què no prenem consciència, d'una vegada per sempre, que d'aquella creu de la vergonya hi va començar a néixer una comunitat de creients que havia de canviar el món? I acabava sant Joan Pau II, amb un crucifix a la seva mà tremolosa, dient: «Ofereixo els meus sofriments i em sento a prop de tots aquells que, en aquest moment, es troben provats pel patiment. Pregó per cada un d'ells». Que avui també, sigui aquesta la nostra pregària en temps de pandèmia: «O crux, ave spes unica», «Salveu-nos, oh creu, única esperança».

Mn. Joan Soler i Ribas

L'EVANGELI (Jn 18, 1-19, 42)

Jesús, vora la creu on estava, veié la seva mare i, al costat d'ella, el deixeble que ell estimava, i digué a la mare: «Dona, aquí tens el teu fill». Després digué al deixeble: «Aquí tens la teva mare».

Després d'això, Jesús, conscient que ja s'havia realitzat tot el que calia, perquè s'acabés de complir el que anunciava l'Esclatadura digué: «Tinc set». Hi havia allà un gerro ple de vinagre. Llavors cobriren la punta d'un manat d'hisop amb una esponja xopa de vinagre i la hi acostaren als llavis. Jesús, després de prendre el vinagre, digué: «Tot s'ha complert». Llavors inclinà el cap i lliurà l'esperit. Era divendres.

COMENTARI

Avui fem memòria de la crucifixió d'un home just i innocent. Fem memòria del desig de la humanitat de voler fer callar la veu de Déu. Però no només no van poder, sinó que mai s'haurien imaginat que seria, justament, aquesta creu la que permetria la resurrecció, la que començaria la nostra redempció. A la creu, Jesús ens diu que fins i tot en els moments més durs, en els moments en què tot sembla que s'acaba, fins i tot en aquests moments, Déu està al nostre costat. I avui és un bon moment per demanar-nos si, com a cristians, som capaços de recuperar de nou aquesta creu. És un bon moment per preguntar-nos si vivim realment amb els ulls fixos en ell. I tot mirant-lo, que ens demanem amb honestat: Si Jesús ha mort per a mi, què haig de fer jo per a Ell i per als altres?

Fixeu-vos que aquells que més estimaven a Jesús no van tenir por de quedar-se al peu de la creu. No tinguem por, tampoc nosaltres. Abans, no hi havia casa que no tingués alguna creu. Què n'hem fet? Que bonic seria tornar a entrar a la casa d'un cristià i de trobar-hi aquella creu que presideix la nostra vida i que ens recorda, una vegada més, que Déu ha mort per a mi, i ressuscitant, m'ha donat nova vida. Asseiem-nos davant la creu i fem una profunda meditació.